

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μ' ΕΝΑ ΣΜΠΑΡΟ ΔΥΟ ΤΡΥΓΟΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΛΕΥ

1η Μαρτίου

Είμαι δεκαοχτώ χρονών. Δεν είμαι ευφορική, είμαι νόστιμη. Άρεσω στους σοβαρούς χορευτές, σ'έξαιτους που σκέπτονται για γάμο, αλλά καταλαβαίνω ότι τους άρεσω στο σύνολο κι' όχι στις λεπτομέρειες, ενώ υπάρχουν λεπτομέρειες που αιχμαλωτίζουν, που σκλαβώνουν.

Αυτές λοιπόν μου λείπουν άκριβως. Ή λεπτομέρειες. Και μιά και δεν θέλω ν'άραξω στο ραφί πρέπει να βρω γιατρέυι. Άλλά πώς; Νά πλαζώσω ή να σηκώσω τη μύτη μου; Νά τραβήξω τά μάτ α μου σαν κινέζα; Αυτό μου φίνεται πως πονει. Νά κάνω άσυνήθιστα τó κέντημά μου, τó ντύσμά μου; Άδύνατον' ή μαμά είναι οικονομία κι' ό παππάς αστήρως.

Μ' όλα τούτα δεν άπελίζομαι: θά σφεθώ, θά παρατηρήσω, θά ψέξω και θά βρω.

6 Μαρτίου

Χθές, στη χορευτική έσπερίδα των Μπουκά, όταν έδειξη ή άσχημοτέρα, ή Μις Μπέλ, έμπηξε στο σαλόνι, όλοι ψιθυρίασε:— 'Άραβωνιάστρες! Άμέσως ή Μις Μπέλ έταβήξε όλον την προσηγή, την κοιτούσαν με περιέργεια, παρανοώντας να φερσιμάτ της με τόν άραβωνιαστικό της, την τριγυρίζανε, την άγγιζαν, μ' έδειχνον την άστανήνη περιέργεια που άσθανόμαστε μέσα στον κόσμο, για κάθε τι που λέγεται γάμο. Παρατηρούσα πως ό νέος, ό Άλφρέντ Μπουκά μέσα στους άλλους, τασιζόνταν να πάνε να προσκαλέσουν την άραβωνιασμένη και να την σφύουν ζερώρα, να την σφύζον ζοντά τους χορευότα, να την κάνουν να φλωρισή. Παρατηρούσα έπίσης ότι οι χορευταί δείχνανε οικειότητα με την κοπέλλα ένδουσιασμένη που ό μνηστήρ της δεν μπορούσε να κρηφή τη ζήλια του. Νευρώνανε άντιθέτως και κατασφραγίζανε όταν οι δύο άραβωνιασμένοι εφύσταντο κοντά κι' ξαναπέφτανε στην άμοιβαία έκστασι τους. Γιατί όλοι, λοιπόν κάνανε φλέσι, σ' αυτή τη μικροασχημοτέρα Μις Μπέλ που την περιφρονούσαν άκόμη χθές τότε που ήταν έλευθερη; Είναι ή άκονια έλιξ ό άπγορευμένο φρούτο; Δεν μπορεί να θά βγάλω πέρα με την ψυχολογία αλλά καταλαβαίνω πως για να ψαρέψη κανείς ένα σπύγγο, πρέπει πειό μπρος να βρη ένα άραβωνιαστικό.

8 Μαρτίου

Τό σχέδιό μου βρίσκεται σέ θεμελίωση. Πρέπει να βρω πρώτα, όχι έναν άληθινό άραβωνιαστικό, αλλά ένα ψεύτικο, ένα άραβωνιαστικό προσωρινό, που θά με βοηθήη να τακώσω τόν άληθινό, τόν άληθινό που θά μ' άρέσει, — τó γυιό Μπουκά παραδειγματός χάρι. "Έτσι ό Μπουκά θά ταμπήρη τó δόλωμα, θά παιστή στο δυχή, και ύστερα θά εχη και την ύπερηφάνεια ότι με έκλεψε από την άγκαλιά του άλλου.

"Ήθελα να ξέρω μόνον που θά ξετρυνώσω αυτό τόν καλόβολο νέο, τόν δήθεν μνηστήρα, αυτόν τόν νέο που δεν θά προδώση ποτέ τη συνεννόησί μας. Πουός θά δολήρηθ ή φορωθή ή ένα τόσο άχάριστο ρόλο; ... Ό ξαδελφός μου ό Παύλος, τώσος;

Ναι, ό ξαδελφός μου, αυτό θά μπορούσαν να τó χύψουν πολύ εύκολα. Οί φορές που οι ίδιοι θά χαρούν. Ό ξαδελφός μου έπειδή βρίζεται στη Σχολή των Ετελειπιδών και βγαίνει μόνο το Σάββατο τó βρόδυ δεν θά μ' ένοχη και πολύ. Μόνο, που είμαι πειρακτήριο, κι' έκεινος άπότομος και φωναχλάς και δεν είμαστε καθόλου καλοί φίλοι.

"Ό Παύλος άραγε θά δεχθή ν' αναλάβη αυτό τó ρόλο;

10 Μαρτίου

Χθές, σαββάτο βράδυ, μόλις ήλθε ό Παύλος για τó δείπνο, τού μίλησα έμπιστευτικά:

- Παυλάκι, έχω μία καλή ιδέα: θέλεις ν' άραβωνιαστούμε;
- Έκανε μία γκριμάτσα όχι και πολύ κολακευτική:
- Και τó λές αυτό, μία καλή ιδέα;
- Μην είσαι βλάκας, Παυλάκι! Θά άραβωνιαστούμε στά ψέμματα, για να γελάσουμε τούς άλλους...
- Έξηγήσα την ιδέα, και τελείωσα:
- Είναι όπωσ τó ψέμμα με τó λυκόψαρο: δένουν στο άγκίστρι ένα μικρό ψαράκι από τσίγκο, κι' όταν τó μεγάλο έσχεται να τó καταπιή, τασιζώνεται. Όταν βγάλουν τó ψάρι, μένει τó μικρούλι. Θέλης να είσαι σν τó μικρό αυτό ψαράκι από τσίγκο;
- Όμολογώ πως όλα αυτά στην άρχη δεν κάνανε καθόλου καλή έντύπωση στον Παύλο.
- Ή ιδέα σου δεν εινε κουτή, μου ειπε, και βλέπω άμέσως τó

συμφέρο σου. Άλλά τó δικό μου δεν τó βλέπω καθόλου. Θά πρέπει να κίθημαι όλη την ώρα κοντά σου, να κάνω τόν έρωτευμένο, να τασιζομαι για ότι θέλεις: αυτά θά με ζουράσουν πολύ. Ύστερα δεν ξέρω, και δεν μ' άρεσει να χορεύω, και δυό άραβωνιασμένοι πρέπει να χορεύουν συχνά μαζί.

— Δεν θά εινε και τόσο κουραστικό όπωσ λές. Δεν θά σέ πειράξω πειά, θά είμαι χαριτωμένη, πολύ χαριτωμένη, θά δης...

— Είναι τó ίδιο, μου άναθέτει μία άγγαρεία. Έάν αυτό σ' έξυπηρετεί, και εάν δεν διαρρήση και πολύ, θά τó κάνω με όλα ταύτα, αλλά είναι μία άληθινή άγγαρεία. Κι' όταν στο τέλος ψαρέψεις αυτό τó λυκόψαρο, έγω βέβαια θ' άπομακρυνθώ θλιβερά; Δεν εινε έτσι; Αυτό όμως εινε ταπεινωτικό για ένα στρατιωτικό! Χωρίς να λογαριάσουμε πως άν δεν ψαρέψω τίποτα, μένω πάνω σέ άγκίστρι, έγω.

"Έπέρασε πολύ ώρα, για να τόν καταφέρω, αλλά μ' όλα ταύτα σήμερα τó πρωί ύστερα από ένα έξαιρέτο πρόγευμα, και τρία ποτήρια κονιάκ, ό ξαδελφός μου έζήτησε την χείρα μου! Γενική έκπληξη για τούς γονείς μου, αλλά έκπληξη ενχάριστος.

"Ή μαμά διασαλπίζει παντού τó μεγάλο αυτό γεγονός! ..

17 Μαρτίου

Χθές Σάββατο, δεύτερος χορός στους Μπουκά. Μή περιτριγυρίζανε, με χαϊδεύαν, μου έδιναν 'συχαρητήρια, και από τó πρώτο χορό ό Άλφρέντ Μπουκά με έκίτασε. Μου ζήτησε μάλιστα να με χορέψη. Δελλά έγω τού δείχων τόν Παύλο:

— Ρωτήστε τόν άραβωνιαστικό μου!

"Ό Παύλος έπαψε τέλεια. Σκεπτότα, δίσταζε, τέλος επέτρεψε. "Ό Μπουκά, με μία πρωτοφανή έσθηση, μ' έσυρε μέσα στο στρόβιλλο, και δεν έσάθηκε παρά στο μικρό σαλονάκι τού βάθους, που ήταν έρημο. Έκει με τη φωνή πνιγμένη, με τά μάτια γεμάτα, άπογοητευσι άρχισε να λέη άναστενιάζοντας:

— Έτέλειωσα λοιπό: να που είσαστε άραβωνιασμένη με τόν ξαδελφό σας.

"Ήταν ή ευχή όλης της οικογενείας μου, τού λέω.

— Και ή δική σας;... Αυτόσ ό άραβών ήταν επιθυμητός κι' από σάς; ...

— Νομίζω ναί...

"Έκανε ένα έταράχτηκα πάρα πολύ από την έρώτησή του, και επανέλεβα μ' ένα άναστεναγμό:

— Ποτέ δεν σκέφτηκα ότι μπορούσε να μ' άγαπήρη κανένας άλλος από τó ξαδελφό μου!

Κι' άν αυτό γινότανε; εινε ταραγμένος.

"Άν κι' ένας άλλος σάς άγαπούσε;

— Αυτόσ ό άλλος θά μου τó έλεγε... Θέλετε να ξαναχορέψαμε;

Θέλησε να προσθέση κάτι που τόν σνενοχορούσε, μόλις κάναμε δυο τρία βήματα, αλλά ξαναστάθηκε. "Ό ξαδελφός μου εχη έμφανισθεί:

— Μά τ' εινε αυτό, γιατί δεν θάδασταε στο μεγάλο σαλόνι, κάτω από τά βλέμματα όλου τού κόσμου, ψάχω τόσο ώρα να σάς βρω, μάς ειπε.

Κι' ύστερα μουσε σιγά σ' αυτή:

— Είν' αυτόσ που σ' άρέση; ... Ό Μπουκά;

— Ναι, αυτόσ!

— Παράξενο γούστο! Τέλος πάντων, άς εινε...

"Ό Παύλος με τη σερφή τού με άγκάλιασε κατόπιν σφιχτά και μουλεγε ευχάριστες κουβέντες σ' αή. Τó μικρό ξανθό μουστάκι τού μου γαργαλούσε τά μάγουλα.

"Εστοιφυγούσαμε κάτω από τά μάτια τού Μπουκά, ό όποιος στενωχωρήμένος, άπομακρυνότανε μ' ύστερα ξαναγούριζε πάλι χωρίς να θέλη. Κάθε φορά που τόν πλησιάζαμε, ό Παύλος μ' έσφιγγε πιο δυνατά και δεν ήταν μονάχα τó χείλι τού που τά έννοιωθα επάνω στο μαγουλό μου. Άληθινά ό Παύλος δεν χόρευε καθόλου άσχημα. Άναγκάστηκα να τόν σταματήσω:

— Ή μουσική σταμάτησε... πήγαίνε με στη θέσι μου, τού ειπα.

Άμέσως μόλις κίθησα ό Άλφρέντ Μπουκά έτρεξε σιμά μου.

"Άλλά μ' ένα ξερό τόνο, θυμωμένο, άληθινά, ό Παύλος έκοψε τη φούρια τού:

— Ή έξαδέλφη μου αυτό τó βράδυ δεν θά χορέψη παρά μαζί σου! τού ειπε.

"Όλο τó βρόδυ ό Μπουκά δεν έξελόλησε τά μάτια τού από πάνω μου. "Ό Παύλος έπαψε τó ρόλο τού έρωτευμένου θαυμάσια και έγω όπωσ ειχα ύποσχεθεί τού εύκόλωνα τó παιγνίδι όσο μπορούσα πιο καλά, γελώνεις με όλα τού τά καλαμπούρια, προσπαθώντας να είμαι γλυκεία, περιποιητική, χαϊδάρια, τέλος χαριτωμένη, πολύ χαριτωμένη. Για να μην άπελιχθώ όμως κολύ τόν Μπουκά, που και που τόν κοιτούσα μ' ένα τρόπο τόσο γλυκό, μ' ένα βλέμμα

βαθύ και διαπεραστικό.

Όταν φύγαμε ό Μπουκάρ τσακίστηκε νά πάη νά μου φέρη τή μπέριτα μου, άλλα ό ξαδέλφός μου, τωί τήν άρπαξε από τά χέρια άπότομα και τήν έφρξε στους ώμους μου. Στό τελευταίο σφίξιμο τών χεριών μέ τό Μπουκάρ, έκαμα τά μάτια μου νά ελνε ύγρό, κ' έβα να στή φωνή μου ένα πολύ εύκρινές τρεμουλίασμα.

—Όχι, —μου έλεε χαμηλοφώνως— όχι μη μου λέτε άντίο... θά σάς ξαναϊδωί!

Ταυτοχρόνος όμως ό Παύλος φώναξε πολύ θυμωμένα άπ' τό μέρος που στεκότανε :

—Μά έπί τέλους, έξαδέλφη! Τί κάνεις;... Θά κατέβης; Διάβολε!.. Έτρεξά σιμά του και περνώντας τό χέρι μου στό μπράτσο του, χαρούμενη, τ'όν ώφτισα :

—Λοιπόν, Παυλάκη, στενωχωρέθηκες ;
—Όχι άληθινά, όχι και τόσο... όπως νόμιζα. Μονίχα μου φαίνεται παράξενο πως αυτός ό ψηλολέκας σ' άρέσει !

24 Μαρτίου

Τρίτος χορός στους Μπουκάρ. Ό Μπουκάρ τσιμπάει γερά τό δόλωμα. Μέ τή βοήθειά μου ό Παύλος παίξει τό ρόλο του όσο πάει και καλλίτερα, άρχισε ν'άγαπάη τό χορό και νά χορεύη πολύ καλά.

30 Μαρτίου

Τελευταίος χορός στους Μπουκάρ. Ό Μπουκάρ πιάστηκε. Θά μιλήση μούτε στό μαμαμά. Δέν βοηθώ καθόλου πειά τόν Παύλο. Παίξει τό ρόλο του μονάχος. Άγαπά τό χορό σάν τρελλάς. Αυτό κάνει τήν άναπνοή μου νά πιάνεται. Μήπως και μ' άγαπ...;

31 Μαρτίου

Τελείωσε. Ό Μπουκάρ έξήτησε τό χέρι μου. Όμολόγησα κ' έγώ πως τόν άγαπούσα! Η μητερούλα μου έμεινε κόκκαλο! Ό μπαμπάς θύμωσε ! Μέ θεωρήσανε γιατί έπίσκοκο. Δέν καταλάβαιναν πως άφιγα τόν Παύλο. Άγνοούσαν τό παιχνίδι...

Έγώ έν τούτοις έτρεξα στή βιβλιοθήκη που βρισκόταν ό Παύλος και τούδωκα τό χέρι.

—Εύχαριστώ, Παυλάκη, χάρις σέ σένα, έχω δι τήθελα. Σου δίνω τήν έλευθερία σου.

Μου έφρξε μιά θηριώδη ματιά και μέ φωνή βάνουση μούτε :
— Τράβηξε τό χέρι σου, ειδεμή!..

— Πώς—φώναξα δусаρεστημένη,—δέν δέχεται! νά σφίξωμε τά χέρια ;

— Είσαι σκληρή!...
— Δέν σέ καταλαβαίνω, Παυλάκη.

—Μέ καταλαβαίνης πολύ καλά ! βροντοφώνησε. Άφησα γελώντας νά μέ παρατύχης τά πρώτα βράδια, και τώρα τυλίγτηκα. Πιάστηκα για καλά. Άρκετά έκανα για τούς άλλους! Άρκετά χόρεψα για τό λογαριασμό του Μπουκάρ.

Θέλω νά χορέψω και για λογαριασμό μου.
Δέν θέλω πειά νά είμαι τό παρακά από τζίγκο. Θέλω νά γίνω τό λυκόψαρο !! Σέ... σε... αάά!...

— Παυλάκη... Και όμως μου ύποσχέθηκες δι τή...
— Δέν έχει ούτε δίκω, ούτε ξεδώμα. Δέν παραιτούμαι. Έπρεπε νά τό περιμένης αυτό. Ξεμπερδεφέ τα όπως μπορέσης τώρα...

1η Απριλίου

Δέν έξρω πως θά τά ξεμπερδέψω. Ό Πατέρας βράζει. Η μαμά κλαίει...

Ό Άλφρέντ Μπουκάρ άναστενάζει. Ό Παύλος ουρλιάζει. Μπορεί νά τά χάση κανένας μαζί τους. Δέν έξρω ποιόν νά διαλέξω... Θεέ μου ! Θεούλη μου, θά τρελλαθώ!...

Μετάρφρασις Ροετα

ΕΚΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Τ' ΑΠΟΒΡΑΔΑ

(Γραμμένο για τό «Μπουκέτο»)

Και σκίβονμαι τ' άπόβραδα, τά μαρομένα βυ δια, που γέροντ, Θε μου, στήν ψυχή, σά ρόδα και σά γάδ α, άλλα άρωστα, κ' άλλα άχασα, κ' άλλα θλιμμένα μόνα, κ' άλλα στήμέ α σάν κοραγές, στή μέση του χειμώνα...

Άλλα βασιά, ως τά στεγνί, τήν όρη τους τήν ίδια, κ' άλλα βυθά, σάν τά παιδιά, μέσ'σ'τά χροιά παιχνίδια, κ' άλλα τραβάν και γίνονται, παντζέρινα και στείρα, κ' άλλα φορά, πονί νά γαθον, βασιλιή πορφύρα...

Και νοσταλγώ τ' άπόβραδα, τά λυπημέ α βράδια, είσι όπως γέροντ μαγικά, μέσ' στήν καρδιά τήν άδεια, κ' άνώβοντας χιμαϊρικί τά μακρονά τονε τοξί, μάς δειχουν πάλι, σιωπηλά, τή θάνατο μιά δόξα...

Κι δια τή ή τύχη άτλώνεται, κ' όταν ή μέση γέροντ, ποιάν ίδια μοίρα, ταγματά τά φέρει και τά παίρνει, τότε μικρά και μακρονά, τότε γλεγκί σά χίδια, τ' άνέλιδια, τ' άνώφελα, τ' άγαπημέια βραδια;...

N. Αλκκχθιατς

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Κατ' άρχαίον έθιμον στήν Ίταλία τά πρώτα κεράσια που θά ώρμάσουν τά προσφέρουν και τά τρώγει ό Πάπας !

Τόν άνθρωπον έντός του τάφου τόν καταβροχθίζουν διάφορα είδη σκληρών και έντόμων. Κάθε είδωσ από αυτά φτάνει στον καιρό του, τρώγει ώρσμένα πράγματα έν του σώματος και άπέρχεται για νά τό διαδεχθή άλλο. Ένα είδωσ μάλιστα των έντόμων αυτών, τρυπώνει στους ράθωνας και τό στόμα του άνθρώπου όλίγα δευτερόλεπτα πρό του θανάτου του !

Άπό τής 16ης μέχρι τής 19ης εκατονταετηρίδωσ έγιναν 286 πόλεμοι, έξ αυτών 44 διά τήν αυξημένη όρίων, 22 ένεκα τής μη πληρομής φόρων, 24 δι' έκδικησιν, 8 προς διατήρησιν τιμής και έντιμωκόν δικαίωσ, 6 διά τοιακά διενέξεις, 41 χάριν του στέμματος, 30 προς ύποστήρησιν συμμάχων, 5 ένεκα έμπορικων διχονοιωών. 55 έμφύλιοι, 28 διά θρησκευτικάς έριδας και οι υπόλοιποι δι' άλλωσ λόγους...

Είς τήν Γλασκόβην κατασκευάσθη άλλοτε προς χάριν κάποιου άφρικανου ήγεμόνωσ, μιά όμβρέλλα περιφερείας 21 ποδών, ή μεγαλύτερη θηλαδή που έγινε στον κόσμο. Ύπ' αυτήν ό άφρικανώσ βασιλέωσ θά έδέχετο τούς συμβούλους του, τούς ύποτελείς του και θά έδίκασεν αυτούσ.

Ό κονδυλοφόρωσ διά του όποιου ή άντιβασιλεία τής Βραζιλίας Ίσαβέλλα υπέγραφε τήν κατάργησιν τής δουλείας έτοίχισε 7 χιλιάδες φράγκα !...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ρώτησαν κάποτε τήν γυναίκα του Φωκίωνωσ γιατί δέν φορεί χρυσα σπολιδια και αυτή άπάντησε: — «Και υπάρχουν καλύτερα σπολιδια για μένα από ταις άρετέσ του άνδρωσ μου ;»

Ό Δημάδωσ έλεγεν δι «ή ντροπή είναι ή άκόροπις τής ώραίότητοσ.»

Ό Ίσοκράτησ ιδών νεανίαν εργατικόν του έλε: — «Ευγε σου ! Έτοιμάζεις αξιόλογο προσφάγι για τά γηραιά σου !»

Ό Δημοσθένησ έλε κάποτε σ' έναν που τόν έβριζε: —«Δέν θά παραβγώ μαζί σου στήσ βροχίεσ, γιατί στον άγωνα αυτόν είναι άνώτεροσ εκείνοσ που νικαται !»

Ό Λυκούργωσ συνιτούσε τούς πολιτεσ ν' άφήνον τά μαλλιά τουσ μεγάλα, τονίζων, δι «τά μεγάλα μαλλιά κάμνουν τούς ώραιούσ ώραιοτέρουσ; και τούς άσχημούσ πλεον «φοβερούσ!...»

Όσο περισσότερο άγαπά ή γυναίκα τόν άνδρα, τόσο του διορθώνει τά έλαττώματα. Όσ, περισσότερο άγαπά ό άνδρα τήν γυναίκα τόσο τής αυξάνει τά έλαττώματα.

Ό άνδρασ δέν νυμφεύεται γιατί δέν θέλει.

Η γυναίκα όμως γιατί δέν μπορεί.

Ό έρωτασ άρέσει περισσότερο από τόν γάμο, όπως και τό μυστήριωμα περισσότερο από τήν ιστορία.

